

РЕШЕНИЕ

№ 402

гр. София, 22.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 16.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **5047** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на И. Т. Т. от [населено място] срещу заповед № РД-21-128/13.03.1998 г. на областен управител на област С..

В жалбата и в приложена по делото молба – уточнение са развити доводи за нищожност на оспорения административен акт. Твърди се, че процесната заповед в частта относно обезщетяването на А. С. с дял в съсобственост в магазин, находящ се в новоизградена сграда на [улица] /бивш [улица]/, представляващ магазин за детски облекла и играчки, състоящ се от офис 15 кв. м., асортиментна зала от 13.30 кв. м., магазин 35 кв. м., рекламен кът 6.60 кв. м. и складово помещение с площ от 14.60 кв. м., общо 84.50 кв. м., заедно със съответните 10 кв. м. идеална част от общите части на сградата и правото на строеж е нищожна, поради липса на материална компетентност на административния орган. Жалбоподателят счита, че към датата на издаване на заповедта липсва недвижим имот, държавна или общинска собственост, който да служи за обезщетяване по реда на Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти /ЗОСОИ/ и в този смисъл заповедта е издадена в противоречие с целите на закона за обезщетяване на правоимащите лица. Твърди се още, че по две съдебни дела пред гражданския съд, последният е констатирал по реда на коствения съдебен контрол нищожността на процесната заповед, поради и което не е признал правото на собственост на А. С. и на жалбоподателя, в качеството му на наследник, върху 43 % от съсобствен имот – магазин за детски играчки на [улица]. Претендира

се от съда да постанови решение, с което да прогласи частичната нищожност на оспорената заповед, както и бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ С. – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление рег. № РД-97-00-047/09.01.1998 г., адресирано до областния управител на област С., А. И. С., на основание чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ, е поискала обезщетение за одържавен недвижим имот: самостоятелен двустаен апартамент с кухня и сервизни помещения, мазе и таван, както и 1/3 идеални части от дворното място, находящи се на [улица]. В заявлението е посочено, че в момента старата къща е разрушена и е построен 6 етажен жилищен блок и магазин, както и че предпочитан начин на обезщетение е връщане на съществуващия магазин. Към заявлението са приложени: декларация от А. С.; декларация по Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост /ЗОЕГПНС/; решение на Софийска комисия по чл. 11 от ЗОЕГПНС; контролен лист; акт за държавна собственост № 3387/1949 г.; удостоверение за наследници; разделителен протокол.

Във връзка с така подаденото заявление със заповед № РД-21-128/13.03.1998 г. областен управител на област С. е уважил искането на А. И. С. за обезщетяване със съсобственост, съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗОСОИ, в магазините – общинска собственост, находящи се в новоизградената сграда на [улица]/бивша [улица]/ № 13, построена върху следния, одържавен по ЗОЕГПНС от А. С., имот: жилищно помещение от къща, състоящо се от 2 стаи и кухня, съответно таванско и избено помещение, заедно с 1/3 идеална част от общите части на сградата и мястото, цялото от 1 800 кв. м. В мотивите на заповедта е посочено, че одържавеният имот не съществува реално във вида, в който е одържавен – сградата е съборена и е построена нова сграда, като за съществуващите на партерния етаж два отделни обекта – аптека и магазин за детски облекла и играчки, е съставен акт за общинска собственост № 95/06.02.1997г. В заповедта е посочено още, че аптеката е отстъпена за безвъзмездно ползване за срок от 10 години на [фирма], а за магазина за детски играчки има данни в район „О.“, че е открита процедура за приватизация от Столична общинска агенция за праватизация /СОАП/.

Съгласно приложено по делото удостоверение изх. № ДИ-94-А-8/19.03.1998 г. на район „О.“ в жилищната сграда, находяща се на [улица] общинска собственост е магазин в партера, разделен съгласно одобрен архитектурен проект на две самостоятелни части: магазин – аптека, предоставен безвъзмездно на [фирма], и магазин за детски стоки, за който е открита приватизационна процедура, за която няма данни дали е приключила. За магазинно помещение, находящо се на [улица], разделено на: 1. магазин за детски стоки, състоящ се от офис от 15 кв. м., асортиментна зала от 13.30 кв. м., магазин от 35 кв. м., рекламен кът от 6.60 кв. м., складово помещение на същата плоскост от 14.60 кв. м. и склад в сутерена на сградата

от около 23 кв. м.; 2. аптека със съответните складови помещения, застроени общо на около 97 кв. м. и прилежащо мазе от около 21 кв. м., е съставен акт за частна общинска собственост № 095/06.06.1997 г. на основание § 7, т. 6 от ЗМСМА и чл. 2, ал. 1, т. 6 и чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗОБС.

С Решение № 17 по Протокол № 32/16.09.1997 г. на Столичен общински съвет /СОС/ е открита процедура за приватизация, чрез търг, на магазин за детско облекло, находящ се на [улица], общински нежилищен имот, стопанисван от район „О.“, Столична община. С Решение № 476/28.10.1997 г. на председателя на Надзорния съвет на СОАП е взето решение за провеждане на 03.12.1997 г. в СОАП на търг с явно наддаване за продажба на обект – магазин за детско облекло, [улица]. С вписан договор за продажба на обособена част от общинско предприятие чрез търг с явно наддаване, сключен на 10.12.1997 г. между Столичен общински съвет и [фирма], представлявано от Й. Б., е продаден обект – магазин за детско облекло, представляващ общински нежилищен имот, стопанисван от район „О.“, находящ се в [населено място], [улица], имот пл. № 520, парцел XIV, кв. 130, м. „П. – Център“, с разгърната застроена площ от 102.43 кв. м., състоящ се от търговска и складовообслужваща площ, ведно с мазе от 25.64 кв. м., заедно с 6.883 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж.

С Решение № 27 по Протокол № 44/08.06.1998 г. на СОС е увеличен капитала на [фирма] с внасяне на непарична вноска, съгласно Приложение № 1, в което е включена и аптеката, общинска собственост, находяща се на [улица] /№ 37/. Съгласно приложена по делото заповед № РД-57-695/03.11.2000 г. на кмета на Столична община, с която се отказва да се отпишат от актовете книги за общинска собственост № 095/06.06.1997 г. на район „О.“ процесните аптека и магазин, с договор за продажба на 75 на сто от капитала на [фирма], в чийто капитал е включена и аптеката по т. 2, собствеността е прехвърлена на [фирма].

Жалбоподателят е наследник на А. И. С., съгласно приложено по делото удостоверение за наследници, издадено от район „О.“, Столична община.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена с искане за прогласяване нищожността на обжалвания административен акт в съответствие с чл. 149, ал. 5 от АПК. Доколко жалбата е подадена от надлежна страна и за жалбоподателя е налице правен интерес да иска прогласяване нищожността на процесната заповед съдът в настоящото производство не следва да се произнася, тъй като с определение № 11744/25.09.2012 г., постановено по адм. дело № 10809/2012 г., което е задължително за настоящата съдебна инстанция, Върховен административен съд е приел, че е налице за жалбоподателя правен интерес от установяване по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК валидността на заповедта.

Разгледана по същество след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Производството по реда на ЗОСОИ се съществява в две фази, при които административният орган постановява два административни акта. С първия акт се признава правото на обезщетение и се определя неговия вид, а с втория акт се определят квотите на правоимащите и размера на обезщетението на всеки от тях. В конкретния случай със заповед № РД-21-128/13.03.1998 г. областният управител на

област С. е уважил искането на наследодателя на жалбоподателя за обезщетяване със съсобственост по чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗОСОИ в магазини – общинска собственост, находящи се в новоизградена сграда на [улица], построена върху одържавен по ЗОЕГПНС имот. Настоящият съдебен състав намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че така издадената заповед е нищожен акт, като постановен при липса на материална компетентност на издалия го административен орган. Нищожният акт не поражда правни последици, той е засегнат от толкова съществен порок, че не е годен да породи правно действие и за това съдът следва да обяви неговата нищожност. За да е законосъобразен един административен акт и да може да породи правни последици на първо място той следва да е издаден от компетентен орган, т. е. от орган овластен за това в пределите на неговата компетентност. Предметната компетентност на административния орган се изразява в две насоки: на първо място, за да бъде издаден един административен акт въпросите, с които е сезиран административният орган трябва да му бъдат подведомствени, т. е. органа да не навлиза в предметната компетентност на други държавни органи и на второ място – административният орган да е компетентен вътре в сферата на административната подведомственост. Само административният акт, издаден от орган, който не е компетентен по материя, степен или място е нищожен и не поражда правни последици.

В процесния случай съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – областен управител на област С., в кръга на неговите законови правомощия. Със заповед № РД-21-128/13.03.1998 г. на областен управител на област С., която е предмет на съдебен контрол в настоящото производство, основните въпроси, които се разрешават са: 1. правоимащо ли е лицето А. И. С., подало заявление рег. № РД-97-00-047/09.01.1998 г. на основание чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ и 2. какъв да бъде начина на обезщетяване в случай, че лицето е правоимащо. Видно от съдържанието на заповедта областният управител се произнесъл в рамките на своята компетентност в съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от ЗОСОИ, като е приел, че лицето е правоимащо и е уважил неговото искане, както и е определил начина на обезщетение, а именно: съсобственост, съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗОСОИ, в магазините – общинска собственост, находящи се в новоизградената сграда на [улица]. В тази връзка следва да се има предвид, че доколко и какви имоти има в цялата новоизградена сграда върху одържавения имот на заявителя и чия собственост са тези имоти /каквито доводи се излагат от жалбоподателя за магазина за детски облекла и играчки/, са неотносими към валидността на оспорения административен акт. Това е така, защото в заповедта административният орган изрично е посочил само, че определя обезщетяване чрез съсобственост в магазини, които са общинска собственост, без обаче да индивидуализира конкретен магазин. Едва с издаването на последващата заповед № РД-23-1265/03.08.2000 г. областният управител на област С. е конкретизирал вида на обезщетението със съсобственост, като е посочил от една страна квотата на съсобственост – 47 %, а от друга страна вече е индивидуализирал и точно описал имотите, с които се обезщетява чрез съсобственост лицето, признато за правоимащо с оспорената в настоящото съдебно производство заповед. В заповед № РД-23-1265/03.08.2000 г. са посочени два имота: 1. аптека със складови помещения, застроени общо на 97 кв. м., принадлежащо мазе от около 21 кв. м. и прилежащи 7.16 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж; 2. магазин за детски облекла, състоящ се от офис 15 кв. м., асортиментна зала от 13.30 кв. м.,

магазин 35 кв. м., рекламен кът 6.60 кв. м. и складово помещение с площ 14.60 кв. м., общо 84.50 кв. м., заедно със съответните 10 кв. м. идеални части от общите части на сградата и правото на строеж. Именно и поради това съдът не би могъл в настоящото съдебно производство да прогласи частична нищожност на оспорената заповед в частта ѝ предоставяща на А. С. 47 % дял в съсобственост в магазин, находящ се в новоизградена сграда на [улица], представляващ магазин за детски облекла, състоящ се от офис 15 кв. м., асортиментна зала от 13.30 кв. м., магазин 35 кв. м., рекламен кът 6.60 кв. м. и складово помещение с площ 14.60 кв. м., общо 84.50 кв. м., заедно със съответните 10 кв. м. идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, каквото искане прави жалбоподателят в жалбата си, защото с тази заповед областният управител на област С. е определил начин на обезщетение чрез съсобственост в магазини, общинска собственост, без обаче да посочва конкретен обект. Действително, от приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява, че към датата на издаване на процесната заповед – 13.03.1998 г., един от имотите, общинска собственост – магазин за детски облекла, не е бил в патримониума на Столична община и е бил вече частна собственост, но към тази дата другият имот – аптека, находящ се в новоизградената сграда на [улица], се установява по делото, че е бил общинска собственост и с оглед на това само върху него не е съществувала пречка да бъде утвърдена от административния орган квотата на съсобственост със заповед № РД-23-1265/03.08.2000 г.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че така подадената жалбата е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и доколкото в настоящото производство от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждането на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да заплати на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК на ответника сумата в размер на 150 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Т. Т. от [населено място] срещу заповед № РД-21-128/13.03.1998 г. на областен управител на област С., като неоснователна.

ОСЪЖДА И. Т. Т., с ЕГН: [ЕГН], да заплати на ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ С. сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

